

Măsuri preventive și provizorii - Belgia

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [fr](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.
Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: [en](#).

CUPRINS

- 1 [Care sunt diferitele tipuri de măsuri?](#)
- 2 [Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?](#)
 - 2.1 [Procedura](#)
 - 2.2 [Principalele condiții](#)
- 3 [Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?](#)
 - 3.1 [Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?](#)
 - 3.2 [Care sunt efectele măsurilor de acest fel?](#)
 - 3.3 [Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?](#)
- 4 [Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?](#)

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Scopul măsurilor asigurătorii este de a asigura prezervarea drepturilor. În practică, creditorii pot utiliza aceste măsuri pentru a se proteja împotriva riscului de a nu primi plata de la debitorii lor.

În cazul în care nu sunt suficiente numai măsurile asigurătorii, instanța de judecată poate dispune măsuri provizorii, ale căror consecințe sunt comparabile cu decizia așteptată în cadrul procedurii pe fond. Hotărârea definitivă poate confirma aceste măsuri provizorii sau le poate anula.

Judecătorul poate impune măsuri provizorii sau asigurătorii cu privire la bunurile materiale ale debitorului. În vederea recuperării datoriilor, se aplică principiul conform căruia debitorul este obligat să își achite datoriile folosind toate activele sale mobile (bani, mobilier, bijuterii, acțiuni) și toate bunurile imobile (terenuri, clădiri, case rezidențiale). Creditorul poate, de asemenea, să recurgă la drepturile deținute de către debitor (solduri bancare, salarii).

1.1. Măsuri asigurătorii

A. Sechestrul asigurător

În cazuri urgente, orice creditor poate solicita instanței să autorizeze sechestrul asigurător al acelor bunuri ale debitorului care pot fi executate sub sechestrul (articolul 1413 din Codul judiciar din Belgia). Debitorul nu mai poate dispune în mod liber de bunurile care fac obiectul sechestrului asigurător. Acest lucru înseamnă că acesta nu le mai poate vinde, dona sau ipoteca. Faptul că debitorul nu poate dispune de bunurile sale are numai o semnificație relativă - se aplică numai în favoarea creditorului care a inițiat sechestrul. Debitorul rămâne totuși proprietarul bunurilor și păstrează dreptul de posesie asupra acestora.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar înseamnă păstrarea în condiții de siguranță a bunurilor care fac obiectul unui litigiu și care trebuie conservate până la pronunțarea hotărârii definitive (articolul 1955 și articolele următoare din Codul civil). Sechestrul judiciar poate fi stabilit de comun acord de către părți (sechestrarea prin acord) sau poate fi dispus de către instanță (sechestrul judiciar). Spre deosebire de păstrarea cu titlu de garanție obișnuită, sechestrul se poate aplica și bunurilor imobile (articolul 1959 din Codul civil).

C. Inventarul

Scopul realizării unui inventar este de a stabili valoarea unei moșteniri, a unei proprietăți matrimoniale deținute în comun de către soți sau a unei indiviziuni (articolul 1175 din Codul judiciar) la cererea unui creditor, a unuia dintre soți sau a unui moștenitor. Persoanele care solicită realizarea unui inventar au dreptul de a alege notarul care elaborează actul de evidență a bunurilor. În cazul în care acestea sunt în imposibilitatea de a ajunge la un acord, notarul public va fi desemnat de către judecătoria de pace (articolul 1178 din Codul judiciar). În eventualitatea unor litigii, judecătoria de pace va avea competența de a le soluționa.

D. Punerea sub sigiliu

Consecința punerii bunurilor sub sigiliu este că acestea nu mai pot fi folosite. În cazurile în care există un interes important care trebuie protejat, creditorii, unul dintre soți sau moștenitorii pot solicita punerea sub sigiliu a unor bunuri care fac parte din patrimoniul comun al soților, dintr-o moștenire sau dintr-o indiviziune (articolul 1148 din Codul judiciar). Punerea sub sigiliu este ordonată de către judecătorul de pace. Judecătorul de pace poate dispune îndepărtarea sigiliilor, la cererea persoanei care a pus obiectul (obiectele) sub sigiliu, a creditorilor, a unuia dintre soți sau a moștenitorilor. Dacă scoaterea de sub sigiliu este contestată, judecătorul de pace se va pronunța cu privire la această chestiune.

1.2. Măsuri provizorii

Măsurile provizorii sau temporare sunt acele măsuri care pot fi retrase și care nu sunt irevocabile. Acestea pot fi impuse în cadrul unei proceduri care le vizează în mod special sau în cadrul unei proceduri de fond.

1.3. Executarea provizorie

Executarea provizorie sau executarea anticipată este posibilă, sub rezerva unor condiții stricte, în urma unei hotărâri care nu a devenit încă definitivă. Cu alte cuvinte: atunci când mai există încă posibilitatea de a ataca o hotărâre sau de a formula o obiecție împotriva unei hotărâri, hotărârea este doar o dovadă a ceea ce a fost demonstrat, și nu poate, în principiu, să fie pusă în aplicare în această etapă. Acest lucru poate avea consecințe negative asupra părții care încearcă să o determine pe cealaltă să-și îndeplinească obligația. În anumite cazuri, reclamantul poate solicita un ordin judecătoresc care permite executarea provizorie a hotărârii. Una dintre formele executării provizorii este punerea sub sechestrul asigurător a bunurilor debitorului.

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

A. Sechestrul asigurător

O persoană în favoarea căreia a fost pronunțată o hotărâre, chiar dacă aceasta a fost pronunțată în străinătate, poate solicita unui executor judecătoresc să pună bunurile debitorului numit în hotărâre sub sechestrul asigurător. În cazul în care nu a fost pronunțată o hotărâre în favoarea sa, va fi necesară intervenția unei instanțe judecătorești pentru a impune sechestrul asigurător. Un arbitru nu poate dispune aplicarea sechestrului asigurător (articolul 1696 din Codul judiciar).

Solicitările sunt adresate judecătorului competent în materie de sechestrul și sunt abordate în același mod ca în cadrul procedurilor provizorii (articolul 1395 din Codul judiciar). Perioada cuprinsă între trimiterea citației și prezentarea în fața instanței trebuie să fie de cel puțin două zile, deși aceasta poate fi scurtată în caz de urgență.

Cererea unilaterală privind sechestrul asigurător este depusă de către avocat la judecătorul competent în materie de sechestrul, care poate autoriza aplicarea sechestrului asigurător. Judecătorul competent în materie de sechestrul trebuie să pronunțe o hotărâre în termen de opt zile. Hotărârea trebuie apoi notificată debitorului de către executorul judecătoresc, împreună cu ordinul de punere sub sechestrul, pentru a se asigura faptul că debitorului i s-a adus la cunoștință sechestrul.

Hotărârea este executabilă în mod provizoriu prin lege, iar caracterul său definitiv și irevocabil este doar relativ. Judecătorul competent în materie de sechestrul poate modifica sau retrage decizia în orice moment, ca răspuns la circumstanțele modificate. Onorariul executorului judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976. (*Moniteur belge/Belgisch Staatsblad*, 8 februarie 1977).

B. Sechestrul judiciar

În cazul în care părțile convin asupra sechestrului, un acord valabil între părți este suficient și nu este necesar un ordin judecătoresc. Sechestrul judiciar, cu toate acestea, trebuie dispus de către o instanță.

În ambele cazuri, se desemnează un administrator judiciar fie de comun acord, fie de către instanță. Administratorul judiciar trebuie să se asigure, cu toată grija și atenția cuvenite, că bunurile care i-au fost încredințate sunt păstrate. În același timp, acesta trebuie să înapoieze bunurile la încetarea sechestrului. Administratorul judiciar are dreptul la o remunerație, stabilită prin lege [articolul 1962 alineatul (3) din Codul civil].

C. Măsuri provizorii

Măsurile provizorii trebuie să fie solicitate întotdeauna instanțelor, fie în cadrul procedurilor preliminare, fie în cadrul procedurilor de fond. Un arbitru poate dispune, de asemenea, măsuri provizorii (articolul 1696 din Codul judiciar).

În situații de urgență, președintele curții care judecă în primă instanță va pronunța o hotărâre executabilă în mod provizoriu în toate cauzele care nu sunt prevăzute prin lege în afara competenței instanțelor [articolul 584 alineatul (1) din Codul judiciar].

„Executabilă în mod provizoriu” înseamnă că hotărârea este doar provizorie și nu poate să producă efecte definitive și irevocabile. Președintele tribunalului comercial și președintele tribunalului de dreptul muncii pot pronunța hotărâri provizorii în cauzele urgente aflate în competența acestora.

O hotărâre în cadrul procedurilor provizorii nu trebuie să afecteze cauza (acțiunea principală), ceea ce înseamnă că hotărârea are un caracter definitiv și irevocabil relativ. Judecătorul care instrumentează acțiunea principală nu are obligații în acest sens, ceea ce înseamnă că judecătorul care instrumentează procedurile provizorii nu poate dispune decât măsuri provizorii.

În procedurile de divorț, de exemplu, președintele curții care judecă în primă instanță este autorizat să dispună măsuri provizorii cu privire la persoana, bunurile și subzistența soților și, de asemenea, a copiilor acestora [articolul 1280 alineatul (1) din Codul judiciar].

Cealaltă parte este informată formal de către executorul judecătoresc cu privire la măsurile dispuse și este invitată să se conformeze măsurilor respective, dacă este necesar, sub amenințarea acțiunii poliției și/sau cu posibilitatea aplicării unei sancțiuni judiciare. Onorariul executorului judecătoresc este stabilit prin Decretul regal din 30 noiembrie 1976. (*Moniteur belge/Belgisch Staatsblad*, 8 februarie 1977).

Atunci când pronunță hotărâri în primă instanță în cazuri în care relațiile au încetat, judecătorul de pace este autorizat să dispună măsuri provizorii pe durata vieții în comun a soților sau a partenerilor care locuiesc împreună legal. Astfel de măsuri pot face referire, de exemplu, la aspecte cum ar fi locuința familiei, copiii și proprietatea copiilor. Astfel de măsuri sunt pur provizorii și nu se vor mai aplica atunci când coabitarea încetează. Cu toate acestea, cuplurile căsătorite nu pot urma procedurile complete de divorț în acest mod. Orice soluționare definitivă a divorțului trebuie să fie instrumentată în primă instanță.

D. Executarea provizorie

O hotărâre constituie o declarație executorie de drept. Atât timp cât hotărârea nu a devenit încă definitivă, aceasta nu poate fi executată. Executarea este suspendată datorită faptului că o obiecție poate fi formulată sau o cale de atac poate fi inițiată, dar nu este suspendată prin posibilitatea de a introduce o cale de atac pe motive de drept la Curtea de Casație (articolul 1397 din Codul judiciar).

Judecătorul care a pronunțat hotărârea definitivă poate autoriza executarea provizorie a hotărârii respective, cu excepția cazurilor în care acest lucru este interzis prin lege (articolul 1398 din Codul judiciar). Tipurile de cazuri implicate sunt cele care se referă la divorț, separarea legală, contestarea căsătoriei și anularea căsătoriei. În plus, o hotărâre care susține o creanță pentru o sumă fixă care nu depășește 2 500 EUR, este de asemenea ineligibilă pentru executarea provizorie (articolul 1399 din Codul judiciar).

În cazul în care executarea provizorie este de fapt disponibilă, aceasta este efectuată pe riscul reclamantului. Instanța poate să impună opțional o condiție cu privire la caracterul executoriu al unei hotărâri în astfel de cazuri, mai exact prin faptul că solicită reclamantului să ofere o garanție [articolul 1400 alineatul (1) din Codul judiciar]. Reclamantul poate iniția executarea, dar are obligația să crediteze o sumă sau o garanție bancară la Casa de Depuneri și Consemnațiuni sau să furnizeze o garanție bancară. Desigur, este posibil ca hotărârea să poată fi modificată printr-o cale de atac, iar partea de la care se așteaptă măsuri de reparare poate avea dreptul să primească despăgubiri.

2.2 Principalele condiții

A. Sechestrul asigurător

Sechestrul asigurător poate fi impus numai în caz de urgență și cu condiția ca datoria care face obiectul creanței să fie certă, fixă și eligibilă pentru a face obiectul creanței.

Urgența implică faptul că solvabilitatea debitorului este amenințată și, prin urmare, periclitează capacitatea creditorului de a emite pretenții asupra bunurilor debitorului. Sechestrul asigurător poate fi folosit nu numai ca modalitate de a face presiuni, ci este permis, de asemenea, în cazul în care, poziția financiară a debitorului este, în mod obiectiv, vulnerabilă. Trebuie să existe un grad de urgență atât atunci când se impune sechestrul, cât și atunci când judecătorul trebuie să pronunțe o hotărâre cu privire la executarea sechestrului.

Creanța solicitantului trebuie să fie sigură, ceea ce înseamnă că creanța trebuie să apară ca fiind justificată suficient și să nu existe motive rezonabile pentru a o contesta. De asemenea, creanța referitoare la datorie trebuie să fie fixă. Suma datoriei trebuie să fi fost determinată sau cel puțin să poată fi determinată pe baza unei estimări preliminare. În cazul în care valoarea exactă a datoriei nu a fost încă determinată, judecătorul care dispune sechestrul asigurător trebuie să realizeze o estimare. În ultimul rând, plata datoriei trebuie să fie deja exigibilă; creditorul trebuie să fie îndreptățit să pretindă îndeplinirea creanței. Articolul 1415 din Codul judiciar definește această cerință mai exact, și anume creanțele referitoare la venituri periodice (pensie alimentară, chirii, dobândă), precum și creanțele provizorii sau neprevăzute pot fi eligibile pentru sechestrul asigurător.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar poate fi dispus de o instanță în cazul bunurilor mobile asupra cărora a fost impus un ordin de sechestr, în cazul bunurilor mobile sau imobile, al căror drept de proprietate este contestat de două sau mai multe persoane sau al obiectelor oferite de debitor pentru achitarea datoriei sale (articolul 1961 din Codul civil). În general, aceasta se referă la o situație în care circumstanțele cauzei justifică utilizarea sechestrului judiciar ca o formă de măsură preventivă necesară pentru a asigura că obiectele se păstrează în starea existentă, fără a aduce atingere niciunei soluții finale care poate fi găsită. Gradul de urgență este irelevant. Cu toate acestea, judecătorul va trebui să exercite un anumit grad de precauție atunci când aplică sechestrul judiciar, întrucât aceasta este o măsură gravă și excepțională, care este permisă numai în cazul în care când există motive suficient de întemeiate.

C. Măsuri provizorii

O cauză poate face obiectul procedurilor provizorii numai în cazul în care este atât de urgentă încât, dacă nu se găsește o soluție imediată, reclamantul va suferi pierderi de un anumit nivel sau poate suporta dificultăți substanțiale. Urgența este, prin urmare, o cerință crucială atunci când trebuie inițiate proceduri provizorii de salvare a bunurilor.

Măsurile provizorii în cadrul procedurilor de fond trebuie să constituie, de asemenea, o urgență. Acesta este motivul pentru care aceste măsuri care pot fi solicitate la judecătorii de pace, sunt menționate ca „măsuri provizorii urgente”.

D. Executarea provizorie

Criteriul utilizat de către instanțe, atunci când decid dacă va fi permisă sau nu executarea provizorie, se referă la riscul la care se expune solicitantul în cazul în care executarea hotărârii este întârziată în mod nejustificat sau împiedicată de cealaltă parte. Dacă cealaltă parte formulează o obiecție sau introduce o cale de atac numai pentru a împiedica executarea hotărârii, acest fapt va constitui un motiv întemeiat pentru a introduce o cale de atac la instanța care a pronunțat hotărârea pentru a urmări executarea provizorie a hotărârii. Totuși, în anumite cazuri, executarea provizorie este interzisă (a se vedea mai sus).

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

A. Sechestrul asigurător

Toate tipurile de bunuri (mobile, imobile, intangibile) pot fi puse sub sechestrul asigurător. Cu toate acestea, anumite tipuri de bunuri nu pot fi poprite (sau pot fi poprite numai parțial). Caracterul ineligibil pentru sechestrul va fi stabilit fie prin lege, fie în funcție de natura bunurilor, sau în funcție de raportul care există între bunuri și debitor.

O listă cu bunurile care nu pot fi puse sub sechestrul poate fi găsită la articolul 1408 din Codul judiciar. Pe scurt, acestea cuprind necesitățile de bază ale debitorului, obiectele necesare pentru ca debitorul să poată să își continue studiile sau pentru pregătirea profesională a debitorului sau a copiilor acestuia sau acesteia, echipamentul profesional al debitorului, produse alimentare și carburanți, articole necesare pentru cultul religios. Articolul 1410 alineatul (2) din Codul judiciar conține o prezentare pe scurt a sumelor de bani care nu pot face obiectul sechestrului. Printre acestea se numără alocațiile familiale și veniturile care asigură un grad minim de subsistență.

Salariile debitorului, precum și alte venituri echivalente, pot fi supuse sechestrului numai parțial. Sumele în cauză sunt stabilite prin articolul 1409 alineatul (1) din Codul judiciar și sunt adaptate anual printr-un decret regal pe baza indicelui prețurilor la consum.

Articolul 1410 alineatul (1) din Codul judiciar extinde domeniul de aplicare a sumelor parțial eligibile pentru sechestrul pentru a include surse de venit cum ar fi pensia alimentară, pensiile, ajutorul de șomaj, ajutoarele pentru accidente de muncă sau ajutoarele de handicap.

Bunurile care pot fi supuse sechestrului sunt desemnate de către executorul judecătoresc prin enumerarea acestora într-un document oficial în vederea scoaterii posibile a acestora la vânzare la o dată ulterioară, cu excepția cazului în care executorul judecătoresc poate ajunge la un acord cu creditorul. Înstrăinarea sau ascunderea obiectelor care au fost consemnate de către executorul judecătoresc este strict interzisă și reprezintă infracțiune.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar poate fi dispus de către o instanță pentru bunurile mobile care fac obiectul unui ordin de sechestrul, precum și pentru bunurile mobile și imobile în cazul în care dreptul de proprietate asupra acestora este în litigiu între două sau mai multe persoane sau pentru obiectele oferite de un debitor pentru achitarea unei datorii (articolul 1961 din Codul civil).

C. Măsuri provizorii

Toate tipurile de cauze pot fi eligibile să fie soluționate prin intermediul procedurilor provizorii. Președintele curții care judecă în primă instanță are competență pentru audierea tuturor litigiilor private în materie de drept civil. Litigiile referitoare la dreptul muncii și dreptul comercial trebuie prezentate în fața președintelui tribunalului de dreptul muncii sau în fața președintelui tribunalului comercial.

În cazurile în care o relație a încetat, judecătorul de pace este autorizat să impună măsuri provizorii în ceea ce privește durata totală de coabitare. Astfel de măsuri pot face referire, de exemplu, la aspecte cum ar fi locuința familiei, copiii și proprietatea copiilor. Această dispoziție se aplică numai în cazul cuplurilor căsătorite [articolul 223 alineatul (1) din Codul civil] și celor care coabitează legal [articolul 1479 alineatul (1) din Codul civil], însă nu și celor care locuiesc împreună de facto.

D. Executarea provizorie

În principiu, toate hotărârile sunt eligibile pentru executarea provizorie, dacă se dispune de către un judecător, cu excepția cazurilor în care executarea provizorie este interzisă prin lege (articolul 1398 din Codul judiciar). Tipurile de cazuri implicate sunt cele care se referă la divorț, separarea legală, contestarea căsătoriei și anularea căsătoriei. În plus, o hotărâre care susține o creanță pentru o sumă fixă care nu depășește 2 500 EUR, este de asemenea ineligibilă pentru executarea provizorie (articolul 1399 din Codul judiciar).

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurator

Proprietarul bunurilor în cauză nu-și pierde drepturile de proprietate și beneficiile (folosire, închiriere, venituri, uzufruct etc.) asupra bunurilor care fac obiectul sechestrului asigurator. Singura restricție care se aplică este aceea că proprietarul nu poate vinde bunurile în cauză și nici nu le poate ipoteca. Faptul că debitorul nu are drept de înstrăinare asupra bunurilor în cauză înseamnă că toate acțiunile pe care debitorul le întreprinde care nu sunt în concordanță cu faptul că acesta sau aceasta nu are drept de înstrăinare vor fi totuși valabile, dar nu pot fi invocate împotriva creditorului la pronunțarea hotărârii. Prin urmare, creditorul nu trebuie să acorde atenție unor astfel de acțiuni și poate acționa ca și cum aceste acțiuni nu au avut loc.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul, ca orice altă garanție judiciară, înseamnă că posesia efectivă asupra unui bun este transferată unui custode. Custodele poate iniția numai anumite tranzacții în scopul conservării bunurilor în cauză.

C. Măsuri provizorii

Nu se aplică.

D. Executarea provizorie

Executarea provizorie înseamnă că hotărârea va fi executată, în ciuda posibilității ca aceasta să fie modificată prin cale de atac sau în urma formulării unei obiecții. Reclamantul suportă riscul asociat cu executarea (a se vedea mai sus).

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurator

Sechestrul asigurător face obiectul unei limitări și, în principiu, va rămâne valabil timp de trei ani. Judecătorul care dispune sechestrul asigurător poate stabili o perioadă mai scurtă de valabilitate. Sechestrul poate fi reînnoit atât timp cât termenul inițial nu a expirat. Reînnoirea - care înseamnă că, de fapt, este permisă prelungirea termenului existent - în cazul în care se aplică motive întemeiate și gradul de urgență al situației nu s-a modificat.

B. Sechestrul judiciar

Legea nu prevede limite de timp în situațiile de sechestr judiciar. În cazul în care nu mai există riscul ca bunurile să nu poată fi păstrate în starea lor actuală și dacă nu se întrevede riscul ca o soluție definitivă să nu poată fi găsită, sechestrul judiciar va fi ridicat.

C. Măsuri provizorii

Legea nu prevede o perioadă fixă de valabilitate în ceea ce privește măsurile provizorii. Hotărârea definitivă pronunțată în litigiu poate confirma orice măsuri provizorii puse în aplicare sau le poate retrage.

Măsurile provizorii de urgență impuse de către judecătoria de pace încetează să se mai aplice în cazul în care au fost inițiate procedurile de divorț. Începând din acest moment, instanța care judecă în primă instanță va fi instanța competentă, iar măsurile provizorii pot fi solicitate prin intermediul unei căi de atac președintelui curții de primă instanță.

D. Executarea provizorie

Nu se aplică.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

A. Sechestrul asigurător

În cazul în care judecătorul care judecă sechestrul asigurător refuză să acorde autorizație pentru ca sechestrul să aibă loc, partea care solicită sechestrul are dreptul să facă apel împotriva respectivei decizii și trebuie să facă acest lucru în termen de o lună de la data notificării deciziei [articolul 1419 alineatul (1) și articolul 1031 din Codul judiciar]. Cauza este analizată astfel cum a fost prezentată în fața judecătorului inițial, iar hotărârea va fi pronunțată de către Camera Consiliului (*chambre du conseil/raadkamer*). În cazul în care sechestrul este susținut prin cale de atac, un debitor care dorește să conteste un ordin sechestr trebuie să introducă cauza la Curtea de Apel, prin inițierea unor terțe opoziții.

În cazul în care judecătorul competent în materie de sechestr acordă autorizație pentru sechestr, debitorul și orice altă parte interesată au dreptul să inițieze terțe opoziții împotriva deciziei respective (articolul 1419 din Codul judiciar). Terțele opoziții trebuie introduse în termen de o lună de la data la care hotărârea de autorizare a sechestrului este notificată și va fi audiată de către judecătorul care a pronunțat hotărârea în litigiu (articolul 1125 din Codul judiciar). Cu excepția cazului în care judecătorul competent în materie de sechestr permite suspendarea executării hotărârii, terțele opoziții nu vor avea efect suspensiv.

B. Sechestrul judiciar

Sechestrul judiciar nu se aplică în cazul sechestrului stabilit prin acordul părților.

Sechestrul judiciar se prezintă sub forma unei hotărâri judecătorești, împotriva căreia pot fi introduse căi de atac în conformitate cu prevederile Codului judiciar.

C. Măsuri provizorii

Orice parte care a suferit prejudicii din cauza unei hotărâri pronunțate în cadrul procedurilor provizorii are dreptul de a formula o obiecție sau de a introduce o cale de atac. Apelurile introduse împotriva unei hotărâri pronunțate de președintele care judeca în primă instanță sau de un tribunal comercial vor fi audiate de Curtea de Apel. Apelurile împotriva unei decizii emise de președintele Tribunalului pentru ocuparea forței de muncă trebuie depuse la tribunalul de dreptul muncii.

În cazul în care procedurile legale au fost inițiate prin citație sau prin înfățișare voluntară, orice obiecție trebuie să fi fost formulată sau orice cale de atac să fi fost introdusă în termen de o lună de la data la care decizia este notificată. În cazul în care notificarea respectivă a deciziei a fost transmisă sub forma unei scrisori a instanței, iar decizia a fost pronunțată ca urmare a unei cereri unilaterale, orice obiecție trebuie să fie formulată sau orice cale de atac trebuie să fie introdusă în termen de o lună de la data notificării.

D. Executarea provizorie

Nu există posibilitatea de a introduce o cale de atac împotriva unui ordin de executare provizorie. Judecătorul Curții de Apel nu are competența de a interzice sau de a suspenda în nicio situație executarea unei hotărâri (articolul 1402 din Codul judiciar).

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 14/11/2014